



ת"פ 36916/10/13 - מדינת ישראל נגד דניאל ברקוביץ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

06 אוקטובר 2015

ת"פ 36916-10-13 מדינת ישראל נ'
ברקוביץ
לפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל
דניאל ברקוביץ

המאשימה
נגד
הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איציק אמיר

ב"כ הנאשם עו"ד איציק שדה

הנאשם התייצב

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת איומים.

בתמצית, מדובר במי שנסע ברכב מסוג משאית בכביש, כאשר המתלונן נשא אף הוא במשאית. בין הצדדים הייתה מחלוקת כזו או אחרת ביחס לאופן נסיעתו של המתלונן. באותן נסיבות, הבהב הנאשם למתלונן בדרישה שיגביר את מהירותו, וכאשר לא היה שבע רצון מהתנהלות המתלונן עקף אותו, עמד במקביל אליו, הביט בו, הוציא את נשקו מסוג אקדח, שהוחזק ברישיון, וכיוון את הנשק לכיוון המתלונן דרך חלון המשאית. למען שלמות התמונה יצוין, כי בכתב האישום נטען גם שקודם לכן ביצע הנאשם תנועה מאיימת עם ידו בכיוון הגרון. מנתון עובדתי זה לא הרשעתי את הנאשם, הגם שציינתי שאני נותנת אמון בדברי המתלונן, וזאת לאור ריענון הזכרון שנדרש למרכיב עובדתי זה, והיעדר תמיכה נוספת עצמאית, הכל כמפורט בהכרעת הדין.

ב"כ המאשימה עמד על הערכים המוגנים שנפגעים כתוצאה מהמעשה, הפנה למדיניות הענישה, וביקש לקבוע מתחם

עמוד 1



שבין 6 חודשי מאסר הניתנים לריצוי בעבודות שירות ועד 12 חודשים, לצד פיצוי ומאסר מותנה. ב"כ הנאשם טען, בהתחשב בפסיקה שהגיש, המשקפת לשיטתו את מדיניות הענישה, כי המתחם נע ממאסר מותנה בתחתיתו, ועתר להסתפק בענישה זו בשל מכלול נתונים לקולא, ונסיבות אישיות שפירט. הנאשם לא ביקש לומר דבר.

עבירות האיומים חובקות מגוון רחב מאוד של מעשים ונסיבות, שיש בהן השפעה גם על מתחם הענישה. כידוע, עבירת האיומים נועדה להגן על שלווה הנפש של הגורם המאיים ועל חריות בחירתו. בבוא ביהמ"ש לבחון את דרגת עבירת האיום, הוא בוחן אם מדובר בהיגד או במעשה, ומהן הנסיבות הסובבות את אותם איומים.

בתיק שלפניי ציינתי בהכרעת הדין, שהייתה מחלוקת בגרסאות הצדדים ביחס לרקע לאירועים, אך המתלונן הודה שניתן היה לפרש את התנהגותו כהתנהגות שעשויה לעורר כעס מצד נהג אחר בכביש. עם זאת, כפי שגם ציינתי בהכרעת הדין, לא היה בהתנהגותו של המתלונן כדי להצדיק בכל דרך שהיא ביצוע עבירה פלילית כלפיו, במיוחד לאחר שהסתיים השלב שבו הייתה אותה התנהלות מצד המתלונן, כמתואר לעיל.

הנאשם במקרה שלפניי, בעודו נוהג במשאית, בחר להוציא נשק שהוא מחזיק ברישיון מתוך אמון שניתן בו בעת החזקת הנשק, שיעשה בו שימוש רק למטרות חוקיות, ולכוון אותו דרך החלון לכיוונו של המתלונן, הכל במהלך שהות בכביש, תוך כדי נסיעה. הפגיעה במקרה זה חורגת מפגיעה גרידא בשלוות הנפש, יש בה מעשה עם פוטנציאל סיכון, גם אם הנשק לא היה דרוך, ויש בה כדי לסכן עוברי דרך.

הצדדים הציגו פסיקה, ודומה שאין סתירה בין פסקי הדין שהוצגו, לאור העובדה שהמעשים משתנים מאירוע לאירוע, בהתאם למכלול הנסיבות. בתיק שלפניי, גם לאחר שבחנתי את פסקי הדין המקלים יותר שהוצגו ע"י ההגנה, הגעתי למסקנה כי נוכח דרגת הפגיעה בעבירה, הן בשל ביצועה בדרך ע"י נהג משאית כלפי נהג אחר, והן בשל העובדה שמדובר במעשה תוך שימוש בכלי נשק, יש מקום לענישה ולמתחם ענישה שגם בתחתיתו יחל מתקופת מאסר קצרה מאוד, הניתנת לריצוי בעבודות שירות, ובחלקו העליון יגיע עד 10 חודשי מאסר.

לצד זאת, יש מקום לפיצוי מתון כלפי המתלונן, בשל אופי המעשים. לענין הענישה הקונקרטית, אני לוקחת בחשבון את העובדה שהנאשם ניהל הוכחות, וכפר במיוחס לו וממשיך לכפור גם לאחר מתן הכרעת הדין. כמובן שזכותו של הנאשם לכפור במיוחס לו, ועובדה זו אינה פועלת לחובתו, עם זאת, אין הוא יכול ליהנות מן ההקלה הניתנת למי שלוקח אחריות למעשיו. בהקשר זה, אחזור ואעיר, כי אותו מקטע עובדתי בו לא הורשע הנאשם אינו נובע מכך שקיבלתי את טענת הנאשם בהקשרו, אלא מאותו חסר ראייתי כמפורט לעיל.

שנית, אני לוקחת את העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי.

שלישית, אני לוקחת בחשבון את העובדה שחלף פרק זמן של כשלוש שנים. עם זאת, אציין כי כתב האישום הוגש תוך פרק זמן לא קצר, אך סביר, וכי חלק מן הדחיות בתיק נבע מאי התייצבות של הנאשם, ואף מבקשת דחיה של הממונה על עבודות שירות.



רביעית, אני לוקחת בחשבון את כל הנסיבות האישיות שפורטו, הן מבחינה משפחתית, הן מבחינה כלכלית, הן מבחינת נכותו של אחד מילדיו של הנאשם והן מבחינה תעסוקתית.

מכלול הנתונים מביא אותי למסקנה כי יש מקום לגזור עונש בחלקו התחתון של מתחם הענישה, לצד פיצוי מתון וקנס סמלי בשל המצב הכלכלי הדחוק, כעולה מן הנטען ומן המוצג **1/1**.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של חודש, שירוצה בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות-דעת הממונה על עבודות השירות באגודה למען הקשיש.

הנאשם יתייצב במפקדת מחוז צפון ביום 30.12.2015 שעה 08:00 לתחילת ריצוי עונשו.

הובהרה לנאשם המשמעות של אי עמידה בתנאי עבודות השירות.

2. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת איומים.

3. קנס סמלי בסך 350 ₪, או יום מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.12.2015.

4. פיצוי למתלונן, עד תביעה 1, בסך 500 ₪, אשר עד ליום 1.11.2015.

פרטי המתלונן ימסרו ע"י המאשימה במישרין למזכירות.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לממונה על עבודות השירות.

ניתנה והודעה היום כ"ג תשרי תשע"ו, 06/10/2015 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת